H. GRÜNER-NIELSEN

24. JULI 1881—24. FEBRUAR 1953

Det tynder ud i nordisk folkemindeforskning. Det er ikke længe siden, C. W. v. Sydow og Knut Liestøl blev afbrudt i deres virke; og en litteraturforsker, der for en del havde studieobjekt fælles med folkloristerne, blev uventet revet bort: Ernst Frandsen. Stadig var ledende gamle forskere tilbage: Otto Andersson i Finland, O. M. Sandvik i Norge, og her i vort eget land H. Grüner-Nielsen, den yngste af disse tre, men dog over støvets år. Indtil det nu nylig blev bekendt, at lang tids svaghed og et par måneders svær sygdom havde fået en snar ende, og at den sidste menneskealders bedste danske viseforsker stilfærdigt var jordfæstet. — Disse linier skulle forsøge at opridse enkelte træk i hans lange og trofaste gerning.

Hakon Grüner-Nielsen var ung i en af den danske folklores bedste perioder, tiden omkring århundredskiftet, hvor samlerne fra 19. årh. havde tilvejebragt et rigt, men endnu ikke afsluttet materiale for folkemindestudier; der var nok at bruge kræfterne til, også i Danske Studier lyder ofte kampgnyet fra Axel Olriks, Ernst von der Reckes og Sofus Larsens kraftfulde våben. Grüner-Nielsen svang ingen våben. Men da Olriks, Feilbergs og Tang Kristensens initiativ havde sat frugt i Dansk Folkemindesamling, stod han parat og blev i 1906, året efter samlingens oprettelse, assistent der; senere blev han arkivar og tillige samlingens forstander selvanden.

Dansk Folkemindesamling blev således rammen om Grüner-Nielsens livsværk. I hvor høj grad han gik ind i den ånd, der stod bagved samlingens stiftelse, ses bl. a. ved at gennemgå samlingens håndbibliotek. Stifterne nøjedes dog med at testamentere deres privatsamlinger til den nye institution; Grüner-Nielsen lod utallige privat modtagne gaver glide ind i hylderne. Folkemindesamlingen blev et arbejdssted, hvor almindelige biblioteksmæssige regler for bøgers behandling ikke gjaldt, og hvor en bog ofte blev prydet med flere generationers tilskrifter.

Med sin sans for visedigtning og musik (det kan indskydes, at Grüner-Nielsen var organist i over 35 år og også mestrede andre instrumenter end orgel) måtte Grüner-Nielsen naturligt drages mod folkeviseforskningen, der netop da var i forgrunden. Men da Axel Olrik til sin tidlige død var udgiver af Danmarks gamle Folkeviser, fandt Grüner-Nielsen et beslægtet arbejdsfelt i de yngre viser, og da det nyoprettede Danske Sprog- og Litteraturselskab blev sat i stand til at financiere en udgave af sådanne, forelå allerede 1912 bind I af Danske Viser 1530—1630 — i tidens sorte schwabacherstil (nr. 4 i litteraturlisten nedenfor p. 17 ff.).

Det var et hurtigt resultat; men det blev en lang ende at hale i land. Forløberne for denne udgave er nemlig for lidet at regne, målt med den lagte plans alen; og det ukendte stof groede mellem Grüner-Nielsens hænder, så udgaven tilsidst blev på 7 bind, gennemført på en snes år med bistand især af Marius Kristensen. Helstøbt blev udgaven derfor langtfra. Men gennemført! og det med alle de registre, der endnu savnes til DgF.

Værdien af den her fremlagte skat er endnu ikke målt. Genrehistoriske undersøgelser af stoffet gjorde Ernst Frandsen, og det tilhørende melodimateriale behandlede Nils Schiørring på bred basis. Men udgaven er stadig ikke kendt og brugt efter fortjeneste. Dens viser er dog ellers gjort af lyrisk blødere stof end de gode middelaldervisers, og trods alle ord om, at genren skulle være udlevet og stereotyp i sin bevarede form, går den ofte nær til hjærte.

Endnu inden denne udgave var færdig, blev der tid til at samle og udgive en anden genre, der også havde levet i skyggen: den ældre traditions skæmteviser (15); man tør tro, at dette arbejde for en del har været sin udgiver til djærv fornøjelse, for en del til ubehag. Blandt skæmtevisebogens fortrin fortjener eet at fremhæves: motivregistret; det viser, hvorledes Grüner-Nielsen kunne følge og indarbejde sin videnskabs mere fremskredne krav på en ganske stilfærdig måde. Editionsteknisk er skæmteviseudgaven måske Grüner-Nielsens mest gennemførte arbejde, til trods for at visetypernes historie aldrig blev skrevet efter planen.

Til den middelaldelige folkevises udgivelse blev Grüner-Nielsens navn først knyttet, da Axel Olrik var borte. Det tilfaldt nu hans medarbejder at gøre værket færdigt. Numrene DgF 485—539 er gjort trykfærdige og udgivet af Grüner-Nielsen (8). Mange af disse viser har været

lette at fremlægge, men indledningen til 486 Fæstemand løskøber fæstemø viser Grüner-Nielsens udnyttelse af forgængernes metoder: et internationalt materiale af sammenhørende varianter fremlægges og udredes ved tålmodig, minutiøs sammenstilling og sondring.

Det var en selvfølge, at disse sidste visetyper skulle udgives, og at Grüner-Nielsen skulle gøre det. Hans store betydning for DgF ligger dog på det musikalske felt. Til udgivelsen af melodierne havde han forberedt sig i en årrække. Samarbejdet med den tidligt afdøde Hjalmar Thuren (1873—1912), der som folkemusik- og danseforsker var på sin tids højde, havde givet Grüner-Nielsen vigtige impulser. Thuren havde brugt fonografen ved sin indsamlingsrejse på Færøerne, og alene eller i samarbejde med den gamle Evald Tang Kristensen og andre tog Grüner-Nielsen dette apparat i brug ved viseindsamlinger i Danmark (og senere på Færøerne). Tang Kristensen kendte veje og mennesker, og forbindelsen af hans erfaring med de nye metoder gav interessante resultater. Modsat Svend Grundtvig og Axel Olrik indlagde københavneren Grüner-Nielsen sig således fortjeneste som personlig optegner; han noterede usædvanlig hurtigt og præcist og vandt derved meddelerne for sig.

Som videnskabelig kvalificeret melodiforsker stod han næsten ene efter Thurens død, og hans loyalitet overfor den tabte værkfælle gav sig altid siden udtryk. Thuren er ikke glemt på titelbladet til DgF XI, og deres navne står sideordnede på Færøske Melodier til danske Kæmpeviser 1923 (11), skønt Grüner-Nielsens indsamlinger på en Færørejse 1921 fylder godt ved siden af Thurens og de ældre, og skønt den lange indledning er af Grüner-Nielsen alene; som flere andre af hans skrifter forener den de to egenskaber, at være en overskuelig og bibliografisk solid indføring og et primært forskningsbidrag. Den skarpsindighed, Grüner-Nielsen viste i udskillelsen af de færøske bidrag i Weyses andet visehæfte 1842, fik senere smuk bekræftelse, da noget af det manglende materiale dukkede op (P. Grønlands mss. i Weyses samling på Det kgl. Bibliotek, se DgF XI indl.).

Specialiteten færøsk visesang dyrkede Grüner-Nielsen på endnu to rejser, omtalt i en afhandling fra 1932 (17). En del af dette materiale er endnu ikke udnyttet, noget offentliggjordes i afhandlingen Færoensia I (29). I færøske kredse mindes man endnu den sejghed, Grüner-Nielsen viste i overvindelsen af de rent fysiske vanskeligheder, rejsen på klippeøerne bød en dansker.

Men det hovedværk, som allerede Sv. Grundtvig og A. P. Berggreen havde sigtet imod, og som senere Thuren og andre havde gjort tilløb til, var dog melodibindet til DgF. Det kan næppe have været særlig opmuntrende, selv for den erfarne textudgiver, at erkende, at dette musikbind ikke kunne skabes, før et texttillæg til de 9 bind forelå. Men enhver melodi måtte jo kunne knyttes til en i værket trykt text; altså måtte det uhyre flidsarbejde sættes i gang: at supplere udgaven med de nyeste almueoptegnelser og andet materiale. Fra 1933 til 1938 kom da hæfterne med texttillæg og melodier til DgF I—II (19, 24).

Grundigere melodiudgave ses ikke at være udkommet til nogen viseskat indenfor rækkevidde. Naturligvis kan tvivl overfor pålideligheden af ældre optegnelser og tryk ikke ophæves. Men musikfolkloren må kræve Sv. Grundtvigs princip „alt hvad der er, alt som det er" gennemført, for at en udgave skal kunne kaldes betryggende, og dette binds udgiverteknik og udstyr, der ikke har behøvet at tage nogetsomhelst merkantilt eller kunstnerisk hensyn, svarer på dette punkt til ethvert krav. Selv den mindste retouche i det faktisk optegnede anføres eller omtales i ledsagende kritiske bemærkninger (et Herkulesarbejde især ved melodier fra Tang Kristensens samlinger, hvis kladder først blev tilgængelige efter hans død 1929); alle oplysninger om kilde, syngemåde, textunderlægning, optegnerens tvivl osv. citeres nøje, og henvisninger til ældre udgaver savnes naturligvis ikke. Udgaven er derfor bl.a. egnet til studier over regionale eller individuelle repertoirer, formentlig et vigtigt punkt i fremtidig folkemusikforskning. Resultatet er blevet en materialsamling, der er så let overskuelig, som den efter sin natur kan blive, og ved hvis benyttelse man føler sig ganske tryg overfor den fordomsfri og grundige udgiver og sjældent eller aldrig har behov for originalerne.

Det er en meget alvorlig sag, at det så ypperligt påbegyndte arbejde ikke blev fuldført. En hovedgrund hertil var, at planen for texttillægget forskød sig. I DgF IV—IX er der ingen supplementer til tredie binds historiske viser, og Grüner-Nielsen følte det nødvendigt at udvide sit texttillæg til dette 80 år gamle bind, så forskningens uhyre fremskridt på dette særlige område i nogen måde kunne blive registreret. De to hæfter fra 1943 og 1948 (19) nåede dog kun at supplere numrene 112—158, og de må gribes med glæde af den, der søger oplysning om disse visers vanskelige forskningshistorie; men det var til det sidste Grüner-Nielsens bekymring, at det store samlearbejde tog tid og kræf-

ter. På den anden side glædede han sig til at få suppleret de historiske viser færdig; ridderviserne ville være langt lettere at udarbejde texttillæg til, og så kunne der komme skred i det, der vel lå ham mest på hjærte: musikbindet. Med dette arbejdede han endnu i sit otium, men kun en mindre del af det kan kaldes nogenlunde trykfærdigt.

Den mangeårige beskæftigelse med viser og sange fremkaldte en række mindre arbejder, fra afhandlingen om pålideligheden af Karen Brahes Folio (DSt 1923) eller om det shetlandske Hildinakvæde (27) til en studie over vore skåleviser (30). Det faldt også naturligt, at Grüner-Nielsen ligesom Otto Andersson behandlede både den musikalske og den textlige side af sit lands viseskat, da Nordisk Kultur nåede så vidt (16, 21). Som fordomsfri, neutrale „normalfremstillinger" står disse bidrag stærkt i det skandinaviske selskab. Et tilgrænsende område, folkedansen, viede han foruden oversigtsarbejder i Nordisk Kultur (20) to monografier (6, 9). Folkedansens mange aktive og ivrige dyrkere regner med rette disse to bøger for klassiske; de er de grundigste og vel egentlig de eneste videnskabelige folkedans-monografier i dansk faglitteratur.

Langt ringere eller slet ingen forbindelse med Grüner-Nielsens hovedemner havde en række arbejder, der tilsyneladende blev til con amore i ledige stunder. Ikke for intet var Grüner-Nielsen søn af en arkivforsker; gamle arkivalier og papirer havde han en sjælden evne til at udmønte. Det blev til en hel bog om Læsøfolk (13) eller til studier over en gruppe ordsprogssamlinger (DSt 1931, jf. 1932), julestuer og julelege (18) eller M. Moths indsamlinger af lexikalsk materiale (25, 28). Overskuer man hans produktion, er der imidlertid ingen tvivl om, at det er som viseforsker, Grüner-Nielsen fremfor alt vil blive husket, og det er som sådan, han her især skal mindes.

Hvad der først gjorde indtryk, når man søgte til H. Grüner-Nielsens trykte arbejder eller mundtlige vejledning, var hans forbløffende beherskelse af materialet. Hans rent positive viden forbavsede gang på gang, og til det sidste oplevede man glimt ind i disse labyrinter af fakta, der nu ikke mere beherskes af nogen. Han hørte til de forskere, der kunne vente med at udfolde sig, til de sad inde med data og fakta i fuldt betryggende mængder. Dette er imidlertid en konstatering, ingen karakteristik, og kan gælde så mange andre forskere, måske ikke mindst af Grüner-Nielsens generation. Karakteristisk var derimod den blanding

af respekt og despekt, hvormed han betragtede den faste grundvold for sin forskning: det folkloristiske materiale, og her især folkeviser og melodier i deres brogethed af opskrifter.

Som udgiver af DgF var han bundet til den nøjagtige fremlæggelse af text efter text; det var det princip, Grundtvig havde hævdet og gennemført, og som senere tiders videnskabelige udgaver har knæsat. Princippet fulgtes af Grüner-Nielsen også i udgaverne af skæmteviser, yngre viser samt melodier. Men hans personlige stilling til problemet var et andet end Grundtvigs og især Olriks, hvad der tydeligst ses af hans betydningsfulde tobinds viseudvalg til folkelæsning (14).

Da dette værk udkom 1925—27, havde der i et halvt århundrede været arbejdet med og kæmpet om problemet at udgive viser til folkelig læsning. Grundtvig havde udsendt sine vegetativt brede og Olrik sine gammelnordisk knappe restitutioner, mens Sofus Larsen og Recke hver på sin måde søgte de ældste og/eller bedste former bag hver vises overlevering. I den almindelige bevidsthed var Olriks former fastslåede, støttede af skoleudgavens udbredelse og Th. Laubs åndsbeslægtede melodiformer. Hvad gjorde Grüner-Nielsen? tilsyneladende intet! Han tog for hver vise den i hans øjne værdifuldeste text, gammel eller ung, og rettede blot helt åbenbare fejl eller defekter. Hver text fik derved ihvertfald optegnelsestidens autenti. Princippet i de to velkommenterede visebind blev fulgt i Ernst Frandsens danske, Ek & Blombergs svenske viseudvalg fra 1930erne. Bag fremgangsmåden ligger dels en nøgtern erkendelse af, at forgængerne stræbte mod illusioner: Vi *får ikke* den ældste vise igen, og forsøgene på at nå den falder betænkelig forskellige ud. Men nøgternheden er ikke selvopgivende. Ordet vise erstattes af det grüner-nielsenske *visetype:* indbegrebet af en vises varianter; og studiet af dem og deres indbyrdes forhold er et mål i sig selv. There are *texts*, but there is no *text*, som G. L. Kittredge træffende har formuleret det. Grüner-Nielsen viste sig i sådanne synspunkter atter mærkeligt i pagt med moderne strømninger i international folklores forskellige grene; men også i større almindelighed er der noget nutidigt i princippet: man ønsker såvidt muligt at opleve svundne tiders kulturmanifestationer, som de virkelig var.

Nyfolkloristisk og nyromantisk var Grüner-Nielsen også i dateringen af viser. Yderst vigtige er hans bemærkninger på omslaget af DgF X hæfte 3, hvor han placerer sig midt imellem yderpunkterne Sv. Grundtvig og Henrik Schück; han er her samtidig forsigtig og liberal, men

dybest set desinteresseret, fordi visetypens samlede skæbne er ham magtpåliggende fremfor fixering af alder eller sprogform.

Grüner-Nielsen måtte naturligvis overføre synsmåden til melodiforskningen, og et par alment formulerede udtalelser fortjener her at citeres. I det interessante forord til DgF XI hedder det tilsidst:

> Som ved alt Folkemindestudium bestaar Formaalet og Glæden ved Undersøgelsen iøvrigt ikke blot i Bestemmelsen af Typens Grundform, men lige saa meget i Klarlæggelsen af Typens Udviklingshistorie. Kun ud fra et *ensidigt* historisk Synspunkt bliver Melodivarianterne til lutter Forvrængning af en svunden Kunstperiodes Sang. Det maa aldrig glemmes, at enhver Melodivariant i sig selv nødvendigvis har en vis Mening, og at en Melodis Omdannelser i høj Grad kan give Anledning til Skabelse af nye Kunstværdier.

Og i Færoensia I 1945 hedder det p. 39:

> En Del af den musikvidenskabelige Forskerglæde bestaar netop i at kunne opfatte og bedømme de ulige Melodioptegnelsers forskellige æstetiske Værdi, og forøvrigt vilde det være romantisk at tro, at den „store Kunst" alene skulde have eksisteret i Middelalderen.

Hertil må erindres det rent saglige, af Grüner-Nielsen oftere påpegede forhold, at det varierende stavelsetal fra begyndelsen har umuliggjort en fixeret melodi, som vi kender den fra nyere sange og viser.

En mere akademisk musikforskning kunne ikke være enig med Grüner-Nielsen i hans syn på melodierne og den „positive variantdannelse". Faktisk var et nærmere studium af melodistoffet — herunder forsøg på udredning af meloditypernes historie — planlagt og i høj grad ønskelig, og her skulle vel ikke mindst Erik Abrahamsen have gjort sin indsats. Men tale om musikalske grundformer og rekonstruktioner nød ikke Grüner-Nielsens respekt; trods den tilbørlige høflighed, han altid viser Th. Laub i sine skrifter, var dennes arbejde for Grüner-Nielsen kun, hvad han i DgF XI p. V kalder „en kunstig Arkaisering"; og han fremhævede gerne det labile i traditionen selv på tonalt vigtige steder i en given melodi, og bedømte Laubs kirketonale formning af Dronning Dagmar og mange andre melodier derefter. Ikke mindst i sin sidste bog (29) gav Grüner-Nielsen — atter på højde med tidens musikfolklore — bidrag til en udogmatisk forståelse af et melodistof.

Grüner-Nielsen var således stærk i sin kærlighed og sit kendskab til stoffet. Men samtidig var hans despekt, eller rettere skepsis, udtalt. Mens visse forskere har været tilbøjelige til at lægge hvadsomhelst ind i en optegnet detaille, var Grüner-Nielsen for kendt med optegneres

kår og meddeleres kvalitet til at lægge for stor vægt på småting. Skønt hovmod var ham fjernt, kunne hans udtalelser om selv store optegnere og deres resultater være knusende; tilfulde forstod han, at alt flyder, og kunne han (ved fonografoptagelser) ikke rette sin skepsis mod optegneren, så rettede han den mod meddeleren eller aflæseren. Han var ikke så moderne, at han ikke regnede med det, der hedder at synge falsk! På dette som andre punkter var kritikken bestandig vågen.

Grüner-Nielsen fik med årene personlig forbindelse med de ikke helt få forskere, i og udenfor Skandinavien, der beskæftigede sig med dansk visedigtning. Sammen med Leiv Heggstad skabte han allerede 1912 den senere meget benyttede oversigt over visetyper: Utsyn yver gamallnorsk folkevisedikting (5). Med ubegrænset hjælpsomhed stod han rede med hjælp og anvisninger. Sverker Ek, Karl-Ivar Hildeman, Archer Taylor, Sigurd B. Hustvedt, John Meier og mange flere vedkendte sig deres gæld til ham. Egentlig modtog han tilsyneladende ikke meget til gengæld, selvom fx. John Meier leverede bidrag til DgF (således til nr. 126). — Herhjemme var der også adskillige, der benyttede sig af hans hjælp. Færøsk interesserede, folkedansdyrkere, og alle, der mere eller mindre forbigående havde brug for orientering på det vanskelige viseområde, måtte jo nødvendigvis spørge ham til råds. Når dette betænkes, tør man tro, at det har været ham en sorg, at ingen tog hans egne arbejdsfelter op i blot tilnærmelsesvis den samme bredde og dybde som han selv. Grundene hertil er vanskelige at udrede. Universitetet svigtede helt folkemindeforskningen efter Olriks død; Dansk Folkemindesamling virkede måske overvældende på mulige lysthavende; Grüner-Nielsen vidste selv så god besked med dens arkivalier, at der ikke var gjort — og af praktiske grunde ikke kunne gøres — nok for at lette den søgendes selvstændige orientering; og ligeså omhyggelig og klar Grüner-Nielsen var i sine skrifter, ligeså vanskelig kunne hans mundtlige vejledning være for den ikke indviede. Ofte ønskede man at kunne standse solen i Gibeon for tilbunds at udnytte alle de tanker og ideer, der var i Grüner-Nielsens udtalelser, men som man umuligt kunne gribe i flugten.

Manglen på egentlige elever skyldes således dels praktiske forhold, dels noget i Grüner-Nielsens eget væsen. Til hans hjælpsomhed overfor andre hørte nemlig en mangel på evne til at reklamere for sig selv, til

hans viden hørte en begrænsning af slagkraften til at sætte praktiske ting i gang, og til hans på sin vis enkle og naive menneskelige noblesse hørte en skepsis, bygget på erfaring og vel også på skuffelser, og ikke egnet til at befordre opdragelsen af elever og ledelsen af moderne teamwork à la Freiburg. Det teamwork, han gik ind i, var generationernes.

H. Grüner-Nielsen vil blive stående som den, der har ført DgF's textudgivelse næsten til enden og anvist udgivelsesmåden for melodierne; som den der har draget flere visegenrer fra ubemærketheden ind i moderne forskning; som den eneste virkelige kender og udgiver af færøsk visesang siden Thuren; og som den flittige, alsidige og hjælpsomme arkivar.

Men planerne var mange flere. Foran sig så han en færdig DgF: X, XI, ja måske desuden bind med ajourført udgave af færøsk stof, med musikvidenskabelig behandling og med registre (eller ønskede han inderst inde, at værket skulle fortsætte som et magasin?); desuden melodier til Chr. Matras's udgave af Færøkvæderne; og større og mindre afhandlinger om dette og hint. Han talte ofte om at få publiceret noget af alt dette teknisk tarveligere og billigere, end skik er — at dog bare forskningen kunne få materialet mellem hænder! Det var ikke fantasteri, men planer, som kunne have været gennemført, hvis hjælpere og penge havde været forhånden.

Nu gik Grüner-Nielsen bort, på måned, ja måske på dato, 100 år efter, at Svend Grundtvig fremlagde sit første visehæfte. Efter ham sidder en søn og en datter samt hans bedste medarbejder: hans hustru. Hans hjælp var let at opnå, mens han levede — endnu i dette tidsskrifthæfte bærer ihvertfald to bidrag spor af hans viden — men nu, hvor han er død, indser de, der fagligt og menneskeligt skyldte ham meget, at de tilsammen ikke kan løfte den arv, han så gerne havde set vel forvaltet.

Erik Dal.

NOGLE ARBEJDER AF H. GRÜNER-NIELSEN

Listen medtager ikke bidrag til Danske Studier, der let findes i registrene ved årgangene 1915, 1927, 1939 og 1953 (under forberedelse). Bortset fra to i det foregående nævnte afhandlinger er bidragene til Danske Studier mest korte, omend ofte vigtige indlæg. Artikler i Dansk biografisk Leksikon, Hagerups leksikon o. lign. eller korte notitser fx. i Fynsk Hjemstavn og Nordisk tidskrift er heller ikke nævnt. Men selv herudover foregiver listen ikke fuldstændighed, da den kun bygger på gennemsyn af Det kgl. Biblioteks og Dansk Folkemindesamlings kartoteker

samt egne notater med enkelte tilføjelser af fru E. Grüner-Nielsen, overbibliotekar R. Paulli og dr. Nils Schiørring. — Ikke alle bidragene er omtalt i den foregående mindeartikel.

1. Kalevala. [Letterstedtske] Nordisk tidskrift 1908 357—63.
2. Anmeldelse af Hjalmar Thuren: Folkesangen paa Færøerne. Sst. 1909 120—30.
3. Folkeviser. Fra Dansk Folkemindesamling III 1910 33—36 = Danmarks Folkeminder nr. 6.
4. Danske Viser fra Adelsvisebøger og Flyveblade 1530—1630. Udgivet af HGrN. Med Ordbog af Marius Kristensen. Udg. bekostet af G. A. Hagemann. I—VII 1912—31.
5. Leiv Heggstad og HGrN: Utsyn yver gamall norsk folkevisedikting. 1912.
6. Vore ældste Folkedanse. Langdans og Polskdans 1917 = Danmarks Folkeminder nr. 16.
7. Nogle samsøske Folkemelodier. Festskrift til Evald Tang Kristensen 1917 140—46 = Danmarks Folkeminder nr. 17.
8. Danmarks gamle Folkeviser. VIII, hæfte 4 (p. 417—492) 1919. — IX: Efter Forarbejder af Svend Grundtvig og Axel Olrik udgivet af HGrN. 2 hæfter 1920—23.
9. Folkelig Vals. 1920. = Danmarks Folkeminder nr. 22.
10. Sønderjyske Folkeminder. Fortid og Nutid III 1920 17—40.
10a. Nogle sønderjydske Folkemelodier. Sprogforeningens Almanak 1923 42-50.
12. Hjalmar Thuren og HGrN: Færøske Melodier til danske Kæmpeviser. 1923.
12. Danske Folkemelodier, Litteratur- og Haandskriftfortegnelse. Aarbog for Musik 1923 (1924) 64—94. Heri et posthumt arbejde af Hjalmar Thuren.
13. Læsefolk i gamle Dage. Folkelivsskildring efter trykte og utrykte Kilder. 1924. = Danmarks Folkeminder nr. 29.
14. Danske Folkeviser. Fra Riddersal og Borgestue. Udg. af HGrN, ill. af Ernst Hansen. 1925. — do. Historiske Viser. 1927. (Begge i serien Dansk Bogsamling).
15. Danske Skæmteviser (Folkeviser og litterær Efterklang) efter Visehaandskrifter fra 16.—18. Aarh. og Flyveblade. I 1927—28.
16. Nordisk Kultur IX 1931. IX A: Folkevisor, red. af Knut Liestøl. Heri HGrN: Den danske Folkevise 14—37.
17. Nyindsamling af færøsk Folkemusik. Musikhistorisk Arkiv I, hæfte 2 1932 137—75.
18. Julestuer og Julestuelege i Danmark paa Holbergs Tid. Sprog og Kultur II 1933 1—64.
19. Danmarks gamle Folkeviser. X: Tekst-Tillæg af HGrN. 4 hæfter 1933—48 (til nr. 158).
20. Nordisk Kultur XXIV 1933. XXIV A: Idrott och lek, red. af Johan Götlind. Heri † S. Tvermose Thyregod, Sigfús Blöndal og HGrN: Sanglege 59—96. XXIV B: Dans, red. af HGrN, der har skrevet: Forord 107—08, Dans i Danmark 130—49, Dans paa Færøerne 150—55, Dans i Norge 156—62.
21. Nordisk Kultur XXV 1934: Musik och musikinstrument, red. af Otto Andersson. Heri HGrN: Folkemusik i Danmark 81—97, Færøske Folkemelodier 152—57.
22. Folkeviser fra Hardsyssel i en 200 Aar gammel Visebog. Meddelt ved HGrN. Hardsyssels Aarbog XXVIII 1934 1—27.

23. Spørgsmaal om Idræt. Ordningssystem af dansk Idræt fremstillet efter Frederik Knudsen af HGrN. Danske Folkemaal 1934.
24. Danmarks gamle Folkeviser. XI: Melodier udgivet af Erik Abrahamsen og HGrN med Benyttelse af Forarbejder af Hjalmar Thuren. 2 hæfter 1935—38 (til nr. 114).
25. Matthias Moths Landsindsamling af danske Ord 1697—1700. Sprog og Kultur VII 1938 109—36.
26. Danemark. Folklore musical 1939 35—63 = Musique et chanson populaires II, éd. Institut international de coopération intellectuelle. — Danske læsere vil let kunne gennemskue korrumperingerne i denne vigtige bibliografi. De skyldes, at GrN pga. sygdom ikke kunne overvåge renskrift og korrektur af den vanskelige text.
27. Den shetlandske Hildina-Vise og Sophus Bugges Tolkning. Heidersskrift til Gustav Indrebø 17. 11. 1939 139—65.
28. Den ældste Landsindsamling af danske Folkemaal ved Matthias Moth omkring 1700. En Oversigt over Kildestoffet og Redegørelse for dets kulturhistoriske og folkloristiske Betydning. Sprog og Kultur X 1941 37—114.
29. De færøske Kvadmelodiers Tonalitet i Middelalderen belyst gennem Nutidsoverleveringen. Under Medvirkning af Erik Petersen. With a summary in English = Færoensia I 1945.
30. Din Skaal og min Skaal. En Undersøgelse vedrørende de danske folkelige Skaalevers og deres Historie. Kulturminder 1945—47 51—118.
31. Degnesang („Kingotoner") i Herning-Egnen i 1860erne. Festskrift til H. P. Hansen 1949 239—49.

Marts 1953. *E. D.*